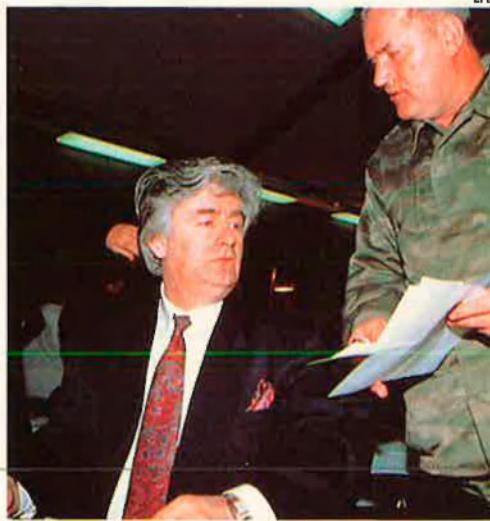

LA SETMANA DE VALENTÍ PUIG

Prioritat de la ba

"Entre tanta guerra i assaig nuclear, el poeta ha deixat de fer versos però és un consol immens compartir des de casa les seves causes perdudes, sobretot si teniu a mà una cervesa ben gelada."

Ratko Mladic.

Dilluns, 10. És impossible enfadar-se amb el meu amic poeta, defensor de totes les causes perdudes. Certament, demostra més interès per la supervivència de les balenes que pel futur del *nasciturus*, però ho fa amb una passió tan genuïna que alguna vegada he pensat d'acompanyar-lo a les manifestacions, si no fos que gairebé sempre les convoquen en diumenge. Després a migdia, veig el meu amic als telenotícies, salvant la humanitat dels perills d'un carrer sense semàfor, amb solucions a la guerra de Bòsnia o a favor de l'autodeterminació de Matafaluga. Entre tanta guerra i assaig nuclear, el poeta ha deixat de fer versos però és un consol immens compartir des de casa les seves causes perdudes, sobretot si teniu a mà una cervesa ben gelada. No sé quin "plus" d'energia sosté al bon amic, quan va d'una punta a l'altra de la ciutat amb el fill d'uns veïns a coll-i-bé, per protegir la integritat moral de la raça humana. Ahir diumenge, al mercat de Sant Antoni vaig comprar a un llibreter de vell el primer llibre de versos del meu amic, però no li ho diré mai, perquè des d'aleshores he aclarit que fa més bon servei al seu proïsme anant a totes les manifestacions que no escrivint poemes.

Dimarts, 11. La caiguda de Srebrenica a mans del general serbi Ratko Mladic –acusat de crims contra la humanitat per l'ONU– aquesta nit farà que Milosevic faci una copa de xampanya. En certa manera, també és la victòria dels governs occidentals que pretenen d'amagat l'atenuació de la responsabilitat dels serbis a les matances, en benefici

Slobodan Milosevic.

–com diu Noel Malcom autor de la *Història de Bòsnia*– d'una simetria diplomàtica per la qual les accions agressives dels serbo-bosnians sempre tenen una equivalència en les iniciatives musulmanes. No fa gaire, *Le Monde* va revelar l'existència d'un informe intern encara no publicat per la senzilla raó que ratifica que no és possible tractar totes les parts del conflicte de Bòsnia en termes d'igualtat de responsabilitats. Així és com un Occident sense autoritat i gens creïble cedeix davant la prepotència homicida de Karadzic, impune i agosarat, capaç d'atacar les zones protegides per la ONU i fer-se seva Srebrenica, conseqüència brutalment irònica dels bons propòsits d'una organització internacional instituïda ara fa mig segle. No vull pecar d'optimista, però jo crec que la caiguda de Srebrenica podria ser un punt d'inflexió en la presència d'Occident a Bòsnia, com no sigui que tingui plena virtualitat un pacte secret per afavorir la Gran Sèrbia com una única alternativa al caos.

Dimecres, 12. Els cursos d'estiu de l'Escolial són el vertader pols d'Espanya, sobretot a darrera hora de la nit a la magnífica terrassa del bar, quan el solista d'un grup de rock tuteja l'ex-ministre franquista i els estudiants veneren la facúndia d'algun ecologista o d'un nou líder de la dreta, ja ben disposat a apunyalar Aznar per l'esquena. En matèria caïniana la dreta espanyola és d'una precocitat exemplar. Però, a migdia, algú dels cursos ha de fer la notícia del dia: avui, segons la ràdio, Miguel Boyer i Fuentes Quintana hi han de-

ena sobre el 'nasciturus'

ARXIU

Miguel Boyer.

manat convocatòria ràpida d'eleccions generals i pressupostos "durs" per 1996. Encara no he acabat d'entendre quin pes podien tenir les raons que a Jordi Pujol li feren demanar uns pressupostos només "semi-durs". Ara, Boyer i Fuentes Quintana creuen necessari un govern fort que pugui fer uns pressupostos "durs". "Si no són una mica dolorosos, és que no funcionen", deia un polític partidari de l'austeritat pressupostària com a condició *sine qua non* no ja per la convergència europea sinó per la moral pública de qualsevol país.

Dijous, 13. Donat que un bon dia vaig sentir-li comparar el Shylock d'*El mercader de Venècia* a Javier de la Rosa, a mi ja no m'estranya que el director i autor teatral Sergi Belbel porti una obra de Goldoni al Grec d'enguany sense "ornaments i galindaines", però amb tota sinceritat no acabo de comprendre per quina raó el festival té per emblema un espermatozoide.

Divendres, 14. La precisió definitòria del *Diccionari de figures retòriques* em sembla altament recomanable pels polítics. Obrim-lo a l'atzar i vegeu, per exemple, la definició de lífote que donen els autors Oriol Dauder i Oriol Giralt. Més higiènic no podria ser que els nostres estadistes fessin bon ús expressiu d'aquesta "mena d'ironia perifràstica per dissimulació que consisteix a transcriure un gran superlatiu ("molt gran") per mitjà de la negació del seu contrari ("no petit")". Com a forma de civilització els anglesos han fet me-

JOSEP PONS

Sergi Belbel.

ravelles amb l'*understatement*. També el periodisme –i especialment els columnistes de prosa florida en comptes de florentina– s'aprofitaria molt d'un bany maria de lífote, encara que només fos per distingir entre xalet i apartament o entre genocidi i error polític.

Valentí Puig